

De conciërge

Wie voor het eerst binnenkomt denkt dat hier alleen de rijken wonen. Het is de hal die het hem doet. De witte hal met de gebogen ramen die doorlopen tot de vloer en zicht op het water geven. En de midden in de ruimte geplaatste banken waar niemand op gaat zitten omdat het 'kunst' is. Op één van de schaarse muren prijkt een uitvergrote foto met een tekst eronder: *Lange boten glijden door het water, dat in het stervend licht een lobbige huid laat zien als van gedreven zilver*. Dichterlijke taal die mij verwarmt, ook al is het hier het hele jaar zo koud als op een winters kerkhof. Als je naar buiten kijkt kun je zien wat de dichter bedoelde. Als je maar geduld hebt. En tijd. En zin.

Ik kan hier uren zitten staren. Samen met de boeken en bladen die hier, voordat ze definitief in de strak gevormde papierbak verdwijnen, worden uitgesteld. Ik lees en wacht en zie hoe het licht verandert. Hoe het weerkaatst in de zilveren knopen van mijn dunne rode jas.

Niet zo lang geleden is buiten rondom een smalle tuin aangelegd. Op kleine heuvels tussen het geschoren groen zie ik hoe pluimpjes zich buigen in de voortdurende wind. Als dappere, gekromde kabouters.

Toen ik het gebouw voor het eerst zag stond er alleen een geraamte. Ik keek omhoog en zag hoe de wind ermee speelde. Zand stooft langs de fundering. Om de romp wentelden zich lege zakken, daalden en stegen weer op als de rokken om de benen van een vrouw. Straks zou dit gebouw een baken zijn, uniek en sterk. Ik kon er geen genoeg van krijgen en tegen de tijd dat de door het zonlicht geworpen schaduw een lange weg van kaarsrechte baanvakken op de kade vormde, wist ik het zeker. Hier wilde ik wonen. Ik tekende.

De rode jas kreeg ik erbij. Net als de vuile klussen.

De bewoners op de hoger gelegen etages hebben een mooi uitzicht op het water. Op hun balkon streelt de zon hun gezicht. Mijn uitzicht wordt gevormd door de overvolle balkons aan de overkant, de balkons van de huizen die precies voor mijn zon staan.

Toch hou ik van mijn schemerhol. En de keren dat ik thuiskom met mijn gevulde boodschappentassen en mijn baken zie staan aan de rand van het golvende water zwelt mijn hart en waan ik mij weer de koning: de bewaarder van het fort.

In het spitsuur krioelt het beneden van de bovenwoners. Het zwart van hun jassen en hoeden contrasteert schrill met het wit van de hal. Op de vloer van grijze leien klakken hun hakken ongeduldig voor de grijze postvakken. Grijs, grijs, wit, zwart, veel zwart en af en toe het rood van een brandblusser. Als ik op zo'n moment terugkom van een ronde, een lek in het dak, een

klepperend raam, herinneren ze me er al snel aan wat mijn status is en moet ik vlug mijn voet tussen de liftdeuren steken voor die zich sluiten. En daar staan ze dan. Met opengesperde neusgaten en de kin omhoog. Ze persen hun konten tegen de liftwand en staren naar iets achter mij. Ik kan hun weke, roze gezichten zien, gereflecteerd in de roestvrijstalen wanden, de ogen als poelen. Als ik mijn hoofd omdraai zwemmen hun blikken opzij. Als ik uitstap laten ze, alsof het afgesproken is, allemaal tegelijk hun adem los. Sissend. Soms blijf ik in de lift staan tot we helemaal boven zijn. Expres. Tot ze bijna stikken en ademloos naar hun etage snakken, door de nog nauwelijks geopende deuren naar buiten glippen en met gebogen knieën over het grijs hun gang in sluipen, tastend naar sleutels en sloten.

Ik zit gehurkt midden in mijn kamer en bestudeer het tapijt met de kleine beestjes die daar wonen. Boven mijn hoofd spoelen de uitwerpselen klokkend weg door de talloze buizen; een voortdurende klotsende zee die braakt in de riolen. Mijn trommelvliezen volgen gespannen de leidingen die zullen gaan trillen als boorstangen. Als het begint strek ik mijn knieën, trek mijn lijf omhoog en recht mijn rug. Ik gooi mijn armen los en laat ze zwaaien op het ritme van de klanken die opduiken, aanzwellen en weer wegsterven. Ik dein als een olieknikker door in de stilte. Op de achtergrond alleen nog de wind die door de kieren van de ventilatieroosters gilt.

Dan begint het weer, maar nu buiten; alles honderdmaal versterkt in de echopot die wordt gevormd door de gebouwen. Ik beweeg mee met de bezemwagens, de wielen van de vuilcontainers, de zuigers van de rioolreinigers, de bladblazers, de grasmaaiers tot ik terugkom in mijn oude staat: gehurkt, midden in mijn kamer. Een stil weerzien met de vlooiën.

Als kind wilde ik brandweerman worden. Met een spuit door de straten; in een hoogwerker tussen de gebouwen tot ook de vlammen gestorven zijn en slechts een dampend geraamte rest. Zelfs een ruïne houdt een belofte in als hij schoongespoten is.

Ik sta voor de spiegel in mijn badkamer en lach. De eenden moeten worden gevoerd.

Terwijl de waterpik zijn druppels naar boven gooit, fijnzinnige geluidjes makend, kijk ik ze na. Ik zie de schimmeldiertjes boven mij goedkeurend knikken. Ik bewonder hun doorzettingsvermogen. Op een dieet van zeeprestjes en vocht bouwen ze aan hun betere wereld. Ze maken staanders en liggers. Ze verbinden. Ze hebben nog een lange weg te gaan voor de cocon volledig is, maar dat zal mijn tijd wel duren.

Ooit zullen we samen zijn.

De bel gaat, ik druk op de knop van de intercom en kijk en luister. Ik geef niet thuis.